

У име Оца и Сина и Светога Духа

Драги владико Максиме, нека ти је срећна и Богом благословена данашња слава, заштитника твога дома, твоје породице, твојих сродника и пријатеља. Дивну светитељку имате за своју заштитницу која служи као пример свима нама како треба живети у овоме свету ради онога света, како треба живети на земљи ради Царства небескога. Свето Јеванђеље Господа Христа почиње са проповеђу светог Јована Претече: „Покајте се, јер се приближи Царство небеско.“ А Господ касније у својим проповедима врло, врло често говори и упоређује Царство небеско са разним догађајима из обичнога живота како би нам га учинио блиским и приступачним. И данашње свето Јеванђеље говори једну дивну повест, једну дивну причу Спаситеља кроз коју Он говори у ствари, шта је Царство небеско и како се у њега достиже. Ми верујемо да постоји Царство небеско али ако ми не уђемо у њега онда која нам је корист од тога што оно постоји.

Данашње свето Јеванђеље браћо и сестре о десет девојака, пет мудрих и пет лудих. Чули сте данашње Јеванђеље шта каже. Изашле су оне на сусрет жениху који долази, то је био обичај у то време, али жених је задоцнио и девојке ове задремаше и поспаше све. Кад у поноћи настаде вика ево жених долази, излазите му у сусрет. Устадоше оне девојке све, украсише своје жишке, своје светиљке, кад ове луде видеше да се њихове светиљке гасе, немају уља довољно у себи, па се обратише својим другарицама, онима мудрима: *Дајте нам од вашеј уља јер наше светиљке се ѓсе.* А ове мудре, зато и јесу мудре, кажу: *Да не би недостѣало и нама и вама, боље ви идиѣте ѣа куйиѣте себи.* И ове одоше да купе. У томе долази жених, мудре улазе са њим у свадбену дворану, врата се затварају. Онда долазе и оне друге луде девојке, лупају на врата и зову господару, господару отвори нам. А господар, то јест Господ им каже заиста вас не познајем. И онда завршава Господ своју

данашњу причу једном страшном опоменом: „Стражите, јер не знате дана ни часа у који ће Син Човечији доћи.“

Овај завршетак данашњег Јеванђеља је, браћо и сестре, и најважније у нашем животу. Над чим да стражимо? Над светиљком душе своје. Јер сваки човек је добио од Бога душу као светиљку која треба да га проведе кроз тмине и помрачине овога света и да га доведе у Царство небеско. Али те наше светиљке имају потребу да се повремено доливају уљем. Шта је уље којим ми одржавамо наше светиљке? То су добра дела наша браћо и сестре, то су хришћанске врлине, то је држање заповести Божијих. И молитва, и пост, и милосрђе, и љубав према ближњему и пре свега вера као извор и основ свих осталих врлина, све је то што наше светиљке одржава да увек светле. Јер ми без тих светиљки наших, ако се оне погасе ми не можемо наћи врата Царства небескога. Ако их и нађемо она ће бити затворена као за ове луде девојке.

Господ је често пута говорио и помињао, напомињао људима још неке дивне приче о Царству Небеском. Царство Небеско је као домаћин који гради кућу своју и човек који је мудар гради кућу своју на камену, на чврстом темељу, а који је неразуман он гради на песку. И шта бива? Удари ветар, надођу воде, поткопају и та кућа падне и распадне се. А она која је на камену остаје и траје. То је кућа душе наше браћо и сестре, то је светиљка коју у души носимо и које треба да чувамо и сачувамо упаљене.

Нека би Господ молитвама свих светих угодника својих, а пре свега данашње светитељке дивне мати Параскеве, она нам је и својим животом показала како се светиљка душе наше чува и сачува. Она је од младости своје осетила призив од Господа, предала се њему на службу, отишла у пустињу, провела тамо цео живот свој у подвизима, у трудовима, у молитвама, у постовима; само Господ зна како се она подвизавала и како је тамо живела. А када је дошло време да пређе из овога света у онај свет, у Царство небеско, јавио јој се анђео и рече јој: Врати се у своје место, то је место Епиват

одакле је била родом, код Цариграда, и тамо да предаш тело своје земљи а душу у руке Божије. И она је будући увек послушна послушала глас неба, глас анђела Божјега, вратила се у своје место и наставила са својим подвизима. Од становника тога града у коме је она одрасла и где је рођена нико је није познавао и она је живела својим усамљеничким животом као што је живела и у пустињи. И када је она прешла Господу онда је њено тело било сахрањено часно али се временом заборавило где је. После дугога времена, после двеста година Господ је нашао начин да пројави своју светитељку на један чудесан начин и онда је њено тело свето нађено, пренесно у Цариград а касније чак доспело и у нашу земљу Србију у град Београд где и данас постоји тамо извор свете Петке, чудотворни извор, а одатле њене мошти су пренете у Румунију у град Јаши где се и данас налазе. Но, без обзира где се њене мошти налазе она је свуда са онима који јој се моле, који је поштују, који њу у помоћ призивају. Она је и данас овде са свима нама, пре свега са нашим владиком Максимом и свима онима који данас славе свету Петку као своју крсну славу.

Нека би Господ молитвама њеним даровао и нама духовне снаге и моћи и разума и мудрости, да очувамо жижак душе наше упаљеним и да са њим дођемо у Царство Небеско и да тамо са свима светима и ми слаavimo Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. Амин.

Нека је срећна и Богом благословена данашња слава владико Максиме.